

Гадюка і Ягня (1864—1872)

Глібов Леонід Іванович

Під дубом у гаю жила Гадюка,
Непросипуща злюка:
Усе було сичить-сичить,
Щоб кого-небудь укусить.
Мале Ягнятко там гуляло;
Скік-верть, сюди-туди —
Та якось під той дуб і доскакало,
Не сподіваючись біди...
Гадюка кинулась та й укусила,—
От так, як бач,
Безвинного занапастила.
Ягнятко в плач,
А потім на травицю впало:
— Ох, за що ж, за що? — простогнало...
А бісова Гадюка знов сичить:
— Щоб тут гулять не сміло!
Ти, може, затоптать мене хотіло,—
Вас треба вчить! —
Ягнятко більше не озвалось...
На світі нажилось, награлось...
Затихло... спить...

Колись і між людьми чимало
Таких ягнят попропадало.
Тепер гадюкам час сказать:
Минулися вже тії роки,
Що розпирали боки,—
Дай, боже, правді не вмирать!

[1864—1872]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/hadiuka_i_yahnia